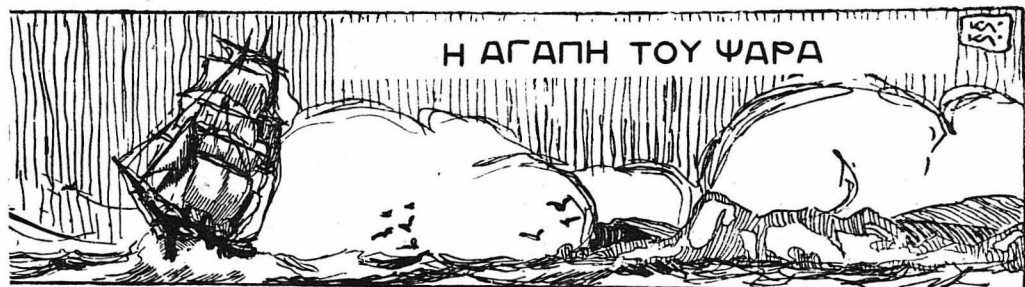

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥ'ΙΣ ΒΡΙΣΑΚ

'Ο 'Υδόν ήταν ένας νέος ψαράς, ένα γερό κ' αξιο παλληκάρι που πάλευε με τις τρικυμίες και τα κύματα κάθε μέρα για να εξασφαλίση το ψωμί του σπιτιού του. Κάτω απ' τ' αταπεινά ρούχα του έκρυβε μια άπλη και γενναία καρδιά που σπάνια θά την εύρισκε κανείς κάτω απ' τ' αλασθησιμωρεμένα στήθη των ισχυρών και των μεγάλων της γης.

'Ηταν πολύ δυνατός και λογαριαζόταν ως ό τολιμότερος απ' όλους όσοι δέρονταν με τη θάλασσα. 'Ολοι τον ήξεραν γι' ανοιχτόκαρδο και στις φορές του ψαρέματος τραγουδούσε παλιά τραγούδια της θαλασσοπής ζωής, σε σκοπούς νοσταλγικούς.

'Αξαφνα ό εύθυμος 'Υδόν έγινε με μιάν σκεφτικός και μελαγχολικός. Είχε ερωτευτή μιάν κόρη δεκαοχτώ χρονών με μεγάλα μαύρα μάτια και με γλυκειά φιοσιγοννιά. Καταγόταν κ' αυτή, όπως κ' ό 'Υδόν, από οικογένεια ψαράδων. 'Ο πατέρας της ήταν από τ' άτρώμητα εκείνα παλληκάρια της θάλασσας, που εινε έτοιμα να θυσιάσουν σε κάθε περίπτωση τή ζωή τους για τόν άλλον, αφήφώντας τους ενδύνους.

'Ο νέος παρατήρησε ότι ή Κλαυδία — έτσι ή έλεγαν τήν κόρη — τού φρονόταν με κάποια έλευθερία και μιάν μέρα, παίρνοντας θάρρος, της έξομολογήθηκε τόν έρωτά του.

— Τί, δέν έμαθες ότι χτές με ζήτησε ό Κερδέκ για γυναίκα του απ' τόν πατέρα μου κ' από σήμερα είμαι άρραδωνιασμένη μαζί του ; τού απάντησε τούς ενδύνους.

— 'Όστε δέν μ' αγαπούσε, δέν μ' αγαπάς λοιπόν ; ρώτησε μ' άδύνατη φωνή ό 'Υδόν, ενώ έννοιωσε τά πόδια του να κλονίζονται.

— Φυσικά σ' αγαπούσα κ' ακόμα σ' αγαπώ, τού άποκρίθηκε εκείνη άτλοκά. Σκοπεύω μάλιστα να σ' καλέσω ως μάρτυρα τήν ήμέρα τών γάμων μου...

'Ο 'Υδόν έμεινε βουδός, άμλητος, ασπασμένος... Τ'η καρδιά του ήταν βαρειά...

Τώρα πειά καταλάβαινε ότι εκείνο που είχε εμπνεύσει στην Κλαυδία με τήν καλοσύνη της καρδιάς του και με τή σταθερότητα του χαρακτήρος του δέν ήταν τίποτε περισσότερο από μιάν άπλη φιλία. 'Η κόρη τών ψαράδων δέν αγαπούσε αυτόν αλλά τόν άλλον, τόν Κερδέκ, ένα νέο με γλυκειά και περήφανη φιοσιγοννία, που έκανε τήν ίδια δουλειά με τόν 'Υδόν.

'Από εκείνη τή ήμέρα ή ζωή του 'Υδόν μετεβλήθη σε άληθινό μαρτύριο. Έπίσπεσε μακριά απ' όλους, θρηφώντας τού σβασμένο δεισιό του, άπελπισμένος από τήν τύχη του. Έκείνη όμως που άπόφευγε περισσότερο απ' όλους να άνταμώση στο δρόμο ήταν ή Κλαυδία. 'Όστερ από τήν τελευταία συνάντησή μαζί του, δέν ήθελε να τήν ξαναδη. Φοβόταν μήν παραφερθή... Δέν είχε πει τήν πρώη έμπιστοσύνη στόν έαυτό του.

'Η Κλαυδία στό μεταξύ έτοιμαζε χαρούμενη τά προικά της και

— Μ' αγαπάς, Ζάκ ;... 'Αγαπάς τή φτωχή σου φίλη ;... Θεέ μου !... Θά ζήσουμε πολύ... Αισθάνομαι ότι δέν μπορώ να πεθάνω... Δέν πρέπει να πεθάνω...

'Η φωνή της ακουγόταν σάν να έρχόταν από τούς κόσμονς του ύπερπέραν. Κρατούσε τ' κεφάλι της άκίνητο, ενώ τού κορμί της είχε άρχισει πειά να παγώνη... Σέ λίγο έσνατίετ:

— Δέν μπορώ να πεθάνω !...

'Ενα άόριστο χαμόγελο, ένα χαμόγελο άτελείωτο άπλώθηκε στό πρόσωπό της, σάν άνηγο μακαρίστης. 'Η καρδιά μου ήταν έτοιμη να σπάση απ' τή συγκίνηση.

— Σ' αγαπώ... Ξαναίεσε πάλι... Θά πάμε να ζήσουμε στην έξοχη, άνάμεσα στις βιολέττες.

Και λέγοντας αυτά, έγριε τού κεράλι της στός ώμους της και έκλεισε τού γλυκά μάτια της για πάντα...

Αυτός ήταν ό πρώτος μου γάμος και ή καλύτερη άσφαλός ποδέξ της ζωής μου.

J. H. ROSNY

περίμενε με καρδιοχτύπι τήν ήμέρα που θάσιμγε με τόν αγαπημένο της για να περάσουν μαζί έντυχιμμένα ώλόκληρη τή ζωή τους.

Μιά νύχτα ή θάλασσα ξαφνικά άγρίεψε. 'Ο άγέρας σφύλαξε φρενούσαν. Τά κύματα χτυπούσαν στην άκτι, έσκαζαν και βροντούσαν σάν κανόνια. Μεγάλα μαύρα σύνεφα κλυδούσαν ψηλά στόν ούρανό και άστραπές αιάλωναν τόν σκοτεινισμένο όρίζοντα. Νύχτα Κολάσεως!...

Τό μικρό χωριό τών ψαράδων ήταν άνάστατο. Αυτή τή βραδιά περμόνονταν να γυρίσουν οι ψαράδες που είχαν βγη από νωρίς στό άνοιχτά. Μόλις έξέσπεσε ή θέελα, μάνες, γυναίκες και παιδιά άρρησαν τά σπία τους κ' έτρεξαν στό γιαλό.

— Ανάμεσα στό δυστοχιμμένα εκείνα γυνακόπαιδα, που φάγαν με άγωνία στό βάθη της φοιφουνιασμένης θάλασσας, βρισκόταν και ή Κλαυδία.

Σέ λίγο φάνηκαν από μακριά ή βάρκες τών ψαράδων. Μιά ύψωνόταν στην κορυφή τών κυμάτων και μιάν χαμόνιανε σε μαύρα, ύγρ άβάραφα. 'Ο άέρας έφευγε ως τήν άκτι τις φωνές τών ψαράδων και σ' αυτές άπαντούσαν τά κλάματα και τά σκουξίματα τών γυναικών.

'Αξαφνα, σε άπόστασι δοκίσιων μέτρων από τήν παραλία, κάποια από τις βάρκες χτύπησε με όμοιό άπάνω σε μιάν βραλο κ' άνοιξε στό δίο ! Οι άντρες που βρισκόταν μέσα, ρίχτηκαν στη θάλασσα, χάθηκαν ανάμεσα στό θεάτατα, λυσσασμένα κύματα.

'Η Κλαυδία άρρησε τότε μιάν φωνή σπαοχακτική, γιατί μέσα στη βάρκα που βούλιαξε είχε διακρίνει, μαζί με τούς άλλους, και τόν άρραδωνιαστικό της. Θέλησε να ριχτεί απ' τή λήπη της στη θάλασσα, μιάν ό 'Υδόν, πουτέκε κοντά της, έτρεξε και τήν κράτησε με τά γερά του μπράτσια.

— Κλαυδία, τί ζητάς να κίνης ; Στάσου, για τό Θεό!...

'Η νέα ύψωση τότε άπάνω του τά μεγάλα της μαύρα μάτια, ύγρ άπό τά δάκρυα, και τού έλε με φωνή σιγανή :

— Γλυτώσε τόν, 'Υδόν !...

Κι' έπειδή ό 'Υδόν τήν έπίταξε σάν να μήν καταλάβαινε τί τού έλεγε, τού πρόσθεσε :

— 'Αν τόν γλυτώσης, όρκίζομαι πως έσένα θα πάρω άντρα μου !...

'Ο 'Υδόν άλλαξε με μιάν. Τά μάτια του φωτίστηκαν. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έρριξε τή βάρκα του μέσα στό νερό και, τραβώντας τά κομμά μ' δλη του τή δύναμη, διευθύνθηκε προς τό μέρος του Κερδέκ.

Τό θέμα που παρουσιαζόταν τόρα μπρός στό μάτια τών ψαράδων και τών γυναικών ήταν φοβερό. Είκοσι φορές ή βάρκα του 'Υδόν κινδύνεψε να κατασυντριβή άπάνω στους βράχους.

'Ο 'Υδόν όμως δέν έχανε τού θάρρος του, αλλά πάλευε σάν άληθινό στοιχείο με τήν τυφλή μανία της θάλασσας. Οι χρωμαίοι του τόν παρακολουούσαν από τήν άκτι με άγωνία.

Έπί τέλους κατάβησε να φτάση στό μέρος δπου ό Κερδέκ πάλευε με τά κύματα, παγωμένους, χτυπημένους πάνω στους βράχους, γεμάτους αίματα, με τήν ψυχή στό δόντια. 'Ο 'Υδόν τόν άσπασε άμέσως με τά στιβαρά του χέρια και τόν έκάπλωσε μέσα στη βάρκα του.

'Ο Κερδέκ κλυθίμωσε άμέσως. Σέ λίγο όμως συνήθε. 'Ανοιξε τά μάτια του, κίτταξε τόν σωτήρα του και τού έλε με φωνή άδύνατη :

— 'Α ! Σ' ευχαριστώ, 'Υδόν... Σ' ευχαριστώ !... Μ' έσωσε από τό θάνατο...

— Καλά, καλά ! Έκανε ό 'Υδόν χαμόγελο. 'Ανθρωποι είμαστε και πρέπει να βοηθιόμαστε άναμεταξύ μας... Κι' έξακολουούσε να κλυθί με τό κύματα. Στο μεταξύ έγτασε άπό τήν παραλία κ' άλλη βάρκα. 'Ετσι μπόρεσαν κ' έγτασαν στην στεριά. 'Ο 'Υδόν βοήθησε τόν Κερδέκ να βγη έξω, τούδωσε ύστερα τού χέρι και τούπε με άπλόητα :

— Θυμήσου να πής στην Κλαυδία ότι δέν δέχομαι τήν πρότασή της... Και, γρήγορος σάν άστραπή, πριν προφτάσουν οι άλλοι να τόν έμποδίσουν, ρίχτηκε μέσα στη θάλασσα!...

'Η φιλοτιμία του δέν τού επέτρεπε να δεχτεί τή θυσία της κόρης, αλλά κ' ή καρδιά του δέν τόν άφηνε να ζήση χωρίς αήτην...

ΛΟΥ'ΙΣ ΒΡΙΣΑΚ

Καταγόταν κ' αυτή από οικογένεια ψαράδων...